

— Снеми го. Това момче е мой внукъ.

Пждаринътъ се пакъ възпротиви, но човѣкътъ строго извика, доближи се, каза му нѣщо и пждаринътъ смирено се отдрѣпна, като извади тежкия вѣнецъ отъ врата ми.

— Хайде, върви си сега, Коста, и си гледай работата.

Коста потегли назадъ изъ улицата, а човѣкътъ рече:

— Слушай сега. Азъ повѣрвахъ на думитѣ ти, затуй те отървахъ. Иди си и помни, че когато човѣкъ говори истината, все ще се намѣри кой да му повѣрва.

Азъ искахъ да грабна ржката на тоя добъръ човѣкъ и да я цѣлуна, но той си тръгна. Азъ извикахъ:

— Благодаря ти, чичо!

— Добре, — отвърна той.

Изтичахъ следъ него и попитахъ:

— Кой си ти, чичо?

— Дѣдо Господь! — рече той весело, усмихна се и продължи изъ улицата.

Азъ останахъ на мѣстото си като закованъ, гледахъ широкия му гърбъ и цѣлъ трѣпнѣхъ отъ радостъ. Защо? Може пъкъ наистина да е дѣдо Господь? Може и да не е... Все пакъ той въ тоя часъ бѣше най-скжпиятъ човѣкъ на земята.

